

Hij had die kortere weg niet moeten nemen.

Dan Baker vertrok zijn gezicht toen zijn gloednieuwe Mercedes s500 sedan door een zoveelste kuil in het zandpad hobbelde, nog dieper het Navajo-reservaat in noordelijk Arizona in. Rondom hen werd het landschap steeds kaler: rode *mesa's* in de verte naar het oosten, vlakke woestijn die zich eindeloos uitstreckte naar het westen. Een halfuur geleden waren ze een dorpje gepasseerd – stoffige huisjes, een kerk en een kleine school, dicht opeen tegen een rotswand samengeklonterd – maar sinds die tijd was er niets meer te zien geweest, nog geen schutting. Niets dan lege, rode woestijn. Ze hadden al een uur lang geen auto meer gezien. Nu was het twaalf uur en de zon scheen loodrecht op hen neer. Baker, een veertigjarige aannemer uit Phoenix, begon zich ongemakkelijk te voelen. Temeer daar zijn vrouw, architect, een van die artistieke types was zonder oog voor praktische details als benzine en water. De tank was half-leeg. En de motor begon warm te worden.

‘Liz,’ zei hij, ‘weet je zeker dat we zo goed gaan?’

Naast hem zat zijn vrouw over de kaart gebogen en volgde met haar vinger de route. ‘Dat moet wel,’ zei ze. ‘Volgens de reisgids is het zes kilometer na de afslag bij Corazón Canyon.’

‘Maar daar zijn we twintig minuten geleden al voorbijgekomen. We moeten de afslag gemist hebben.’

‘Een handelspost, die kun je toch niet missen?’ zei ze.

‘Ik weet het niet meer.’ Baker staarde naar de weg voor hen. ‘Maar hier is niets. Weet je zeker dat je dit wilt? Ik bedoel, we kunnen in Sedona toch ook schitterende Navajo-kleden krijgen? Daar verkopen ze allerlei soorten kleden.’

‘Sedona,’ snoof ze, ‘is niet authentiek.’

‘Natuurlijk is dat authentiek, schat. Een kledingstuk is een kledingstuk.’

‘Weefwerk.’

‘Oké.’ Hij zuchtte. ‘Weefwerk.’

‘En nee, dat is niet hetzelfde,’ zei ze. ‘Die winkels in Sedona verkopen troep voor toeristen. Die zijn van acryl, niet van wol. Ik wil het weefwerk dat ze in het reservaat verkopen. En het schijnt dat die handelspost een oud zandschilderweefwerk heeft uit de jaren twintig, van Hosteen Klah. En dát wil ik hebben.’

‘Oké, Liz.’ Persoonlijk zag Baker niet in waarom ze eigenlijk nog een zoveelste Navajo-kleed – weefwerk – nodig hadden. Ze hadden er al een stuk of twintig. Het hele huis hing er vol mee. Er lagen stapels in kasten.

Zwijgend reden ze verder. De weg voor hen lag te spiegelen in de hitte en zag eruit als een zilveren meer. Er rezen fata morgana’s op, huizen of mensen midden op de weg, maar als je dichterbij kwam bleek er niets te zijn.

Weer slaakte Dan Baker een zucht. ‘Volgens mij hebben we de afslag gemist.’

‘Laten we nog een paar kilometer verder zoeken,’ zei zijn vrouw.

‘Hoeveel kilometers nog?’

‘Weet ik niet. Gewoon, een paar.’

‘Hoevéél, Liz? We moeten nu besluiten hoever we hiermee gaan willen.’

‘Nog tien minuten,’ zei ze.

‘Oké,’ zei hij. ‘Tien minuten.’

Hij keek naar zijn benzinemeter op het moment dat zijn vrouw haar hand voor haar mond sloeg en ‘Dan!’ zei. Baker richtte zijn blik weer op de weg, net op tijd om een vorm voorbij te zien schieten – een man, met bruine kleren, langs de kant van de weg – en een harde klap tegen de zijkant van de auto te horen.

‘O, god!’ zei ze. ‘We hebben hem geraakt!’

‘Wat?’

‘We hebben die man aangereden.’

‘Niet waar. Dat was een kuil in de weg.’

In de binnenspiegel zag Baker de oude man nog aan de kant van de weg staan. Een gestalte in het bruin, die snel verdween in de stofwol van de verder rijdende auto.

‘We kunnen hem niet geraakt hebben,’ zei Baker. ‘Hij staat nog overeind.’

‘Dan. We hebben hem geraakt. Ik heb het zelf gezien.’

‘Volgens mij niet, schat.’

Baker keek nogmaals in de achteruitkijkspiegel. Maar er viel niets te zien, behalve de stofwolk achter de wagen.

‘We moeten terug,’ zei ze.

‘Waarom?’

Baker was er zo goed als zeker van dat zijn vrouw ongelijk had en dat ze de man langs de weg niet geraakt hadden. Maar als ze hem wél geraakt hadden, en als hij ook maar de geringste verwonding had – een snee in zijn hoofd, een schram –, dan zou dat een bijzonder langdurig oponthoud betekenen. Dan haalden ze Phoenix niet voor het donker werd. Als hier iemand rondliep, moest het een Navajo zijn; dan moesten ze hem naar een ziekenhuis brengen, of minimaal naar de dichtstbijzijnde stad, in dit geval Gallup, en dat lag een heel eind buiten hun route...

‘Ik dacht dat jij terug wilde,’ zei ze.

‘Dat wil ik ook.’

‘Nou, gá dan terug.’

‘Ik heb geen zin in problemen, Liz.’

‘Dan. Ik geloof mijn oren niet.’

Hij slaakte een zucht en minderde vaart. ‘Oké, ik keer om.’

En hij maakte rechtsomkeert, waarbij hij goed uitkeek dat hij niet vast kwam te zitten in het rode zand langs de weg. Hij reed terug in de richting waar ze vandaan gekomen waren.

‘O, jezus.’

Baker stopte aan de kant van de weg en sprong naar buiten in de stofwolk van zijn eigen auto. Hij hapte naar adem toen hij de hitte voelde op zijn gezicht en lichaam. Het moest hier minstens vijftig graden zijn, dacht hij.

Toen de stofwolk optrok, zag hij de man in de berm liggen. Hij probeerde zich op één elleboog op te richten. De man zag er geschokt uit. Hij was een jaar of zeventig, kalend en met een baard. Zijn huid was bleek, hij zag er niet uit als een Navajo. Zijn bruine kleding was een soort lange pij. Een priester, misschien, dacht Baker.

‘Gaaf het?’ vroeg Baker terwijl hij de man hielp om rechtop te gaan zitten op de zandweg.

De oude man kuchte. ‘Ja, het gaat wel.’

‘Wilt u opstaan?’ vroeg hij. Tot zijn opluchting was er geen bloed te zien.

‘Dadelijk.’

Baker keek om zich heen. ‘Waar is uw auto?’ vroeg hij.

De man begon weer te hoesten. Met slap neerhangend hoofd zat hij naar de zandweg te staren.

‘Dan, volgens mij is hij niet in orde,’ zei zijn vrouw.

‘Nee,’ zei Baker. De oude man maakte inderdaad een verwarde indruk. Baker keek nog eens om zich heen: niets dan eindeloze woestijn rondom, die zich uitstrekte in een trillend waas.

Geen auto. Niets.

‘Hoe is hij hier gekomen?’ zei Baker.

‘Kom op,’ zei Liz, ‘we moeten hem naar een ziekenhuis brengen.’

Baker plaatste zijn handen onder de oksels van de man en hielp hem overeind. De kleren van de man waren zwaar, gemaakt van een stof die op vilt leek, maar hij transpireerde niet in de hitte. Zijn lichaam voelde eerder koel aan, koud bijna.

De oude stumper leunde zwaar op Baker toen ze de weg overstaken. Liz opende het achterportier. De man zei: ‘Ik kan lopen. Ik kan praten.’

‘Goed. Mooi zo.’ Baker installeerde hem op de achterbank.

De man ging opgekruld in foetushouding op de leren bekleding liggen. Onder zijn pij droeg hij gewone kleren: een spijkerbroek, een geruit overhemd, Nikes. Hij sloot het portier en Liz ging weer voorin zitten. Baker bleef even buiten in de hitte staan aarzelen. Hoe kon zo’n oude man hier helemaal in zijn eentje verzeild geraakt zijn? Hoe kon het dat hij zoveel kleren aanhad en toch niet zweette?

Het leek wel of hij nog maar net uit een auto was gestapt.

Misschien had hij inderdaad een auto gehad, dacht Baker. Misschien was hij achter het stuur in slaap gevallen. Misschien was zijn auto van de weg geraakt en had hij een ongeluk gekregen. Misschien zat er nog iemand anders beklemd in de wagen.

Hij hoorde de man mompelen: ‘Linksom, de brink om. Ga naar bed en draag je pet.’

Baker stak de weg over om te kijken. Hij stapte over een uitzonderlijk grote kuil heen en vroeg zich af of hij die aan zijn vrouw zou laten zien. Hij zag ervan af.

In de berm zag hij geen bandensporen, maar de voetafdrukken van de man waren duidelijk te zien. Ze liepen vanaf de weg richting woestijn. Dertig meter verderop zag Baker de rand van een *arroyo*, een ravijn dat in het landschap uitgesleten was. De voetafdrukken leken uit het niets te komen.

Dus volgde hij ze tot aan de arroyo, bleef aan de rand staan en keek omlaag. Geen auto. Niets dan een slang, die wegkronkelde tussen de rotsen. Hij huiverde.

Plotseling zag hij iets wits liggen, iets wat een meter de helling af in het zonlicht lag te glinsteren. Baker klom omlaag om er beter naar te kunnen kijken. Het was een stuk wit keramiek, ongeveer drie bij drie centimeter. Het leek op een elektrisch isolatieplaatje. Baker raapte het dingetje op en merkte tot zijn verrassing dat het koel aanvoelde. Misschien was het van dat nieuwe materiaal dat geen hitte absorbeerde.

Hij bestudeerde het stukje keramiek en zag langs de rand de letters RTC staan. En in de zijkant verzonken zat een soort knop. Hij vroeg zich af wat er zou gebeuren als hij daarop drukte. In de drukkende hitte, omringd door enorme rotsblokken, drukte hij op de knop.

Er gebeurde niets.

Hij drukte nogmaals. Weer niets.

Baker klom het ravijn uit en liep terug naar de auto. De oude man lag luid snurkend te slapen. Liz zat op de landkaart te kijken. ‘De dichtstbijzijnde stad is Gallup.’

Baker startte de motor. ‘Op naar Gallup.’

Op de snelweg naar het zuiden konden ze harder rijden, op weg naar Gallup. De man lag nog steeds te slapen. Liz keek naar hem en zei:

‘Dan...’

‘Ja?’

‘Zie je zijn handen?’

‘Wat is daarmee?’

‘Die vingertoppen.’

Baker wendde zijn blik van de weg af en keek vluchtig naar de achterbank. De vingertoppen van de bejaarde waren rood tot aan het tweede gewricht. ‘Nou en? Hij heeft door de zon gelopen, hij is verbrand.’

‘Alleen zijn vingertoppen? Waarom dan niet de hele hand? Dat had hij eerst niet, dat met die vingers,’ zei ze. ‘Toen we hem oppikten, waren zijn vingers niet rood.’

‘Schat, het is je gewoon niet opgevallen.’

‘Het is me wél opgevallen, want zijn handen zagen er zo keurig verzorgd uit. En toen dacht ik nog hoe vreemd het was dat zo’n oude kerel in de woestijn van die keurige handen had.’

‘Hmm.’ Baker keek op zijn horloge. Hij vroeg zich af hoelang ze in het ziekenhuis van Gallup zouden moeten blijven. Uren, waarschijnlijk.

Hij zuchtte.

De weg liep kaarsrecht door.

Halverwege Gallup werd de oude man wakker. Hij kuchte en zei: 'Zijn we er? Zijn we waar?'

'Hoe voelt u zich?' informeerde Liz.

'Hoe ik me voel? Mijn bol tolt. Prima, echt prima.'

'Hoe heet u?' vroeg Liz.

De man knipperde met zijn ogen. 'Kwanselschuim.'

'Maar hoe héét u?'

De man zei: 'Naam bekwaam, faam vergaan.'

Baker zei: 'Hij praat in rijm.'

'Dat was me al opgevallen, Dan.'

'Ik heb daar eens een keer iets over op tv gezien,' zei Baker. 'Rijmen betekent dat hij schizofreen is.'

'Rijmen is lijmen,' zei de oude man. En toen begon hij keihard te zingen, bijna te schreeuwen:

'Kwanselschuim is overal,
doet mij dolen door berg en dal,
wie kan mij nog verlossen,
kwanselschuim in beemden en bossen.'

'O, jee,' zei Baker.

'Meneer,' probeerde Liz nogmaals, 'kunt u mij zeggen hoe u heet?'

'Niobium maakt opprobrum. Vreemde zaken verdragen geen haken.'

Baker zuchtte. 'Schat, die vent is gestoord.'

'Gestoord wil niet zeggen dat iemand wartaal uitslaat.'

Maar zijn vrouw weigerde het op te geven. 'Meneer? Weet u nog hoe u heet?'

'Bel Gordon,' reageerde de man, schreeuwend nu. 'Bel Gordon, bel Stanley. Hou het in de familie.'

‘Maar, meneer...’

‘Liz,’ zei Baker. ‘Laat hem met rust. Hij moet kalmeren, oké? We moeten nog een heel eind.’

Uit volle borst zong de man nu: ‘Doet mij dolen door berg en dal, eerst was ’t magisch, nu is ’t tragisch, kwanselschuim, ranselfluim.’ En hij begon weer van voren af aan.

‘Hoe ver nog?’ vroeg Liz.

‘Dat wil je niet weten.’

Hij had gebeld dat ze eraan kwamen, dus toen hij de Mercedes parkeerde onder de rood-en-beige gestreepte markies van de EHBO-afdeling van het McKinley-ziekenhuis, stonden de verpleegkundigen al te wachten met een brancard. De oude man liet zich passief op de brancard tillen, maar zodra ze hem wilden vastbinden raakte hij opgewonden en begon te schreeuwen: ‘Geen handen, geen banden!’

‘Het is voor uw eigen veiligheid, meneer,’ zei een van de verpleegkundigen.

‘Dat zeg jij, maar niet voor mij! Veiligheid is het laatste redmiddel van wie niet deugt!’

Baker was onder de indruk van de manier waarop de verpleegkundigen de man aanpakten; vriendelijk maar vastberaden bonden ze hem vast. Hij was al evenzeer onder de indruk van de kleine, slanke vrouw in de witte jas die met hen meeliep. ‘Ik ben dokter Beverly Tsosie,’ zei ze terwijl ze hun handen schudde. ‘Ik heb vanmiddag dienst.’ Ze bleef bijzonder rustig, hoewel de man op de brancard niet ophield met gillen toen ze hem de afdeling op reden. ‘Kwanselschuim, kwanselschuim...’

De hele wachtkamer keek hem aan. Baker zag een moeder met een kind van een jaar of tien, elf, met zijn arm in een mitella nieuwsgierig naar de oude man kijken. Het jochie fluisterde iets tegen zijn moeder.

De oude man zong: ‘Doet mij dolen...’

‘Hoelang doet hij dit al?’ wilde dokter Tsosie weten.

‘Vanaf het begin. Vanaf het moment dat we hem oppikten.’

‘Behalve toen hij sliep,’ zei Liz.

‘Is hij buiten bewustzijn geweest?’

‘Nee.’

‘Misselijkheid, overgeven?’

‘Nee.’

‘En waar had u hem ook weer gevonden? Voorbij Corazón Canyon?’

‘Een kilometer of tien, vijftien daarvoorbij.’

‘Tamelijk verlaten gebied,’ zei ze.

‘Kent u het daar?’ vroeg Baker.

‘Ik ben er opgegroeid.’ Ze glimlachte even. ‘Chinle.’

Ze reden de oude man, die nog steeds lag te roepen, door een zwaai-deur. Dokter Tsosie zei: ‘Als u hier wacht, laat ik het u weten zodra er iets bekend is. Maar dat kan wel even duren. U kunt misschien beter wat gaan eten.’

Beverly Tsosie bekleedde een staffunctie in de universiteitskliniek van Albuquerque, maar de afgelopen tijd was ze twee dagen per week in Gallup om bij haar bejaarde grootmoeder te kunnen zijn, en op die dagen draaide ze een extra dienst bij de trauma-eenheid van het McKinley om wat bij te verdienen. Ze was graag in het McKinley, met zijn moderne gevels, in rode en beige banen geschilderd. En ze was graag in Gallup. Het was kleiner dan Albuquerque, en ze voelde zich er meer op haar gemak met haar autochtone achtergrond.

Meestal was het rustig op haar afdeling. De komst van die oude man, die opgewonden lag te schreeuwen, veroorzaakte dus heel wat opschudding. Ze liep tussen de gordijnen door naar het hokje waar hij lag en waar de verpleegkundigen hem de bruine pij en de Nikes al hadden uitgetrokken. Maar de grijsaard verzette zich nog steeds met hand en tand, dus ze moesten hem vastgebonden laten liggen. Ze waren bezig zijn spijkerbroek en zijn geruite hemd weg te knippen.

Volgens Nancy Hood, de hoofdverpleegkundige van de afdeling, was dat niet erg omdat zijn hemd toch al kapot was: over de borstzak liep een zigzaglijn waar het patroon niet goed aansloot. ‘Dat hemd was al gescheurd en weer aan elkaar genaaid. En nogal amateuristisch, als ik het zeggen mag.’

‘Nee,’ zei een van de verplegers terwijl hij het hemd omhooghield. ‘Dit

is niet gerepareerd, het is één stuk stof. Vreemd, het patroon klopt niet omdat de ene kant groter is dan de andere...'

'Hoe dan ook, hij kan het best missen,' zei Nancy Hood. Ze liet het hemd op de grond vallen. 'Wil je kijken of je hem kunt onderzoeken?'

De man was veel te beweeglijk. 'Voorlopig niet. We geven hem een infuus in beide armen. En kijk in zijn zakken. Misschien heeft hij iets van papieren bij zich. Zo niet, dan neem je zijn vingerafdrukken en die fax je naar Washington, misschien dat ze hem daar in een database hebben.'

Twintig minuten later was Beverly Tsosie een jongetje aan het onderzoeken dat zijn arm had gebroken bij baseball. Een jochie met een bril, nogal een nerd om te zien, en hij leek bijna trots op zijn sportblessure.

Nancy Hood kwam naar haar toe en zei: 'We hebben de zakken van die jandoedel doorzocht.'

'En?'

'Niets waar we iets mee kunnen. Geen portemonnee, geen creditcards, geen sleutels. Het enige dat hij bij zich had, was dit.' Ze gaf Beverly een opgevouwen stukje papier. Het zag eruit als een computerprint-out, en het bevatte een eigenaardig patroon van stippen in een rasterachtig patroon. Onderaan stond: MON.STE.MERE. 'Monstemere? Zegt dat jou iets?'

Hood schudde haar hoofd. 'Volgens mij is hij psychotisch.'

Beverly Tsosie zei: 'Tja, ik kan hem geen kalmerend middel geven zolang ik niet weet wat er daarbinnen gaande is. We maken een foto van zijn hoofd om te kijken of er sprake is van letsel of een hematoom.'

'Radiologie wordt verbouwd, weet je nog, Bev? Röntgenfoto's gaan eindeloos duren. Waarom doe je geen MRI? Een complete bodyscan, dan ben je in één keer klaar.'

'Boek maar,' zei Tsosie.

Nancy Hood draaide zich om en wilde weglopen. 'O, en wat dacht je wat? Jimmy is er, van de politie.'

Dan Baker voelde zich rusteloos. Zoals hij al voorspeld had, zaten ze urenlang in de wachtkamer van het McKinley-ziekenhuis te wachten. Na

de lunch – burrito's met rodepepersaus – hadden ze bij hun terugkomst een politieman op de parkeerplaats zien staan. Hij bestudeerde hun auto en liet zijn hand langs het portier glijden. De aanblik alleen al bezorgde Dan de rillingen. Hij overwoog even om naar de agent toe te gaan, maar besloot dat niet te doen. Ze gingen terug naar de wachtkamer. Hij belde zijn dochter en zei dat ze wat later kwamen, dat ze misschien zelfs pas morgen in Phoenix zouden arriveren.

En ze wachtten. Eindelijk, rond een uur of vier, toen Baker bij de balie ging informeren naar de oude man, zei de vrouw: 'Bent u familie?'

'Nee, maar...'

'Blijft u dan daar zitten wachten, alstublieft. De dokter komt zo bij u.'

Hij liep terug en ging met een zucht weer zitten. Hij stond weer op, liep naar het raam en keek naar zijn auto. De agent was weg, maar nu zat er een fladderend briefje onder zijn ruitenwisher. Baker trommelde met zijn vingers op het kozijn. Als je in zo'n gehucht in de problemen kwam, kon er van alles gebeuren. En hoe langer hij zat te wachten, des te meer scenario's kwamen in zijn hoofd op. De oude man lag in coma; ze konden pas weg als hij bijkwam. De oude man was dood; zij werden aangeklaagd wegens dood door schuld. Ze werden niet aangeklaagd, maar ze moesten zich over vier dagen melden voor het gerechtelijk onderzoek.

Toen er dan eindelijk iemand met hen kwam praten, was het niet de kleine, ranke arts maar de agent. Het was een jonge man, midden twintig, met een keurig geperst uniform. Hij had lang haar en op zijn naambordje stond: JAMES WAUNKA. Baker vroeg zich af waar die naam vandaan kwam. Hopi of Navajo, waarschijnlijk.

'Meneer en mevrouw Baker?' Wauneka was bijzonder beleefd en stelde zich voor. 'Ik heb zojuist de dokter gesproken. Ze is klaar met het onderzoek en de uitslag van de scan is binnen. Er is geen enkel bewijs dat hij aangereden zou zijn. En ik heb zelf naar uw auto gekeken. Niet het geringste teken van een aanrijding. Ik denk dat u gewoon door een diepe kuil bent gereden, zodat u dacht dat u hem had aangereden. De wegen daar zijn niet al te best.'

Baker wierp een woedende blik op zijn vrouw, maar die weigerde hem aan te kijken. Liz zei: 'Komt het weer goed met hem?'

‘Zo te zien wel, ja.’

‘Kunnen we dan dus weg?’ vroeg Baker.

‘Schat,’ zei Liz. ‘Wil je hem dat ding niet geven dat je gevonden hebt?’

‘O, ja.’ Baker viste het kleine keramische plaatje uit zijn zak. ‘Niet ver van de plek waar hij lag, heb ik dit gevonden.’

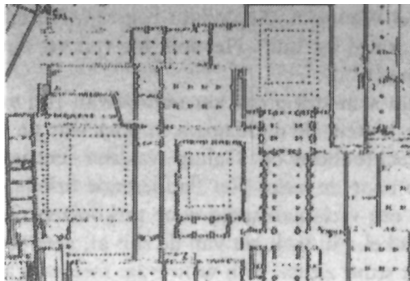
De agent draaide het plaatje om en om in zijn handen. ‘TC,’ zei hij toen hij het opschrift op de zijkant las. ‘Waar hebt u dit precies gevonden?’

‘Een meter of dertig van de weg af. Ik dacht dat zijn auto misschien van de weg geraakt was, dus ik ging kijken. Maar er was geen auto.’

‘Verder nog iets?’

‘Nee. Dat was alles.’

‘Nou, bedankt,’ zei Wauneka terwijl hij het plaatje in zijn zak stak. En toen zweeg hij even. ‘O, dat was ik bijna vergeten.’ Hij haalde een stuk papier uit zijn zak en vouwde het voorzichtig open. ‘Dit hebben we in zijn kleren gevonden. Ik vroeg me af of u het ooit gezien had.’

Baker wierp een blik op het papier: een aantal stippen, gerangschikt in een raster. ‘Nee,’ zei hij. ‘Nooit gezien.’

‘U hebt dit niet aan hem gegeven?’

‘Nee.’

‘Enig idee wat het zou kunnen zijn?’

‘Nee,’ zei Baker. ‘Absoluut geen idee.’

‘Nou, ik wel, geloof ik,’ zei zijn vrouw.

‘O ja?’ zei de agent.

‘Ja,’ zei ze. ‘Mag ik even, eh...’ En ze pakte het papier aan van de agent.

Baker slaakte een zucht. Liz was nu op-en-top architect. Ze tuurde ernstig naar het papier, draaide het om en om, bekeek het stippenpatroon op z’n zij en op z’n kop. Baker wist waarom. Ze probeerde de aandacht af te leiden van het feit dat zij het bij het verkeerde eind had gehad, dat het dus toch een kuil was geweest en dat ze hier een hele dag verdoan hadden. Ze probeerde de tijdverspilling te rechtvaardigen door er een belangrijke draai aan te geven.

‘Ja,’ zei ze uiteindelijk. ‘Ik weet wat het is. Een kerk.’

Baker keek naar de stippen op het papier. Hij zei: ‘Is dát een kerk?’

‘Ja, het vloerplan voor een kerk,’ zei ze. ‘Zie je? Hier is de lange as van het kruis, het schip... Zie je? Duidelijk een kerk, Dan. En de rest van het plaatje, die vierkantjes in vierkantjes, allemaal rechthoekig, dat lijkt wel... Dat zou best eens een klooster kunnen zijn.’

‘Een klooster?’ zei de politieman.

‘Volgens mij wel,’ zei ze. ‘En dan dat opschrift onderaan: MON.STE.MERE. Is “mon” niet een afkorting van *monasterium*, klooster dus? Ik wil wedden van wel. Ik zweer het je, volgens mij is dit een klooster.’ Ze gaf het plaatje terug aan de agent.

Met een veelbetekenende blik keek Baker op zijn horloge. ‘We moeten ervandoor.’

‘Natuurlijk,’ zei Wauneka, die de hint begreep. Hij schudde hun de hand. ‘Dank voor al uw hulp. Het spijt me van het oponthoud. Een prettige reis nog.’

Baker legde zijn arm stevig om het middel van zijn vrouw en nam haar mee naar buiten, de middagzon in. Het was nu koeler. In het oosten rezen luchtballons op. Gallup was een centrum van ballonvaart. Hij liep naar de auto. Het fladderende briefje onder de ruitenwisser was een reclameblaadje voor turkooizen sieraden bij een plaatselijke winkel. Hij trok het van de ruit af, verfrommelde het en ging achter het stuur zitten. Zijn vrouw zat met haar armen over elkaar heen geslagen voor zich uit te staren. Hij startte de motor.

Ze zei: ‘Oké, het spijt me.’ Ze klonk wat nors, maar Baker wist dat hij niet meer verontschuldigen hoefde te verwachten.

Hij leunde naar haar toe en gaf haar een kus op de wang. 'Nee,' zei hij.
'Je had gelijk. We hebben het leven van die oude man gered.'

Zijn vrouw glimlachte.

Hij reed de parkeerplaats af en zette koers naar de snelweg.